

ע"פ 39538/02/19 - ג'ומעה אל מונתסר בלאה, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 39538-02-19 בלאה נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט דאוד מאזן

המערער ג'ומעה אל מונתסר בלאה,

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בימ"ש השלום לתעבורה בעכו (כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי), מיום 13.2.19 בתיק תעבורה 9890-03-16, בגדרה דחתה את בקשת המערער לביטול פסק הדין שניתן ביום 16.6.16 בהעדרו של המערער.
2. על-פי עובדות כתב האישום, ביום 7.12.2015 נהג המערער בדרך עירונית המסומנת בתמרור 426, במהירות 113 קמ"ש - מהירות העולה על המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. נשלח זימון בדואר רשום לדין בבית משפט לתעבורה ביום 16/5/16.
3. לאחר שהמערער לא התייצב לדין, ניתן נגדו פסק-דין בהיעדרו, בגדרו נידון המערער לפסילה בפועל של חודשיים, פסילה על תנאי 3 חודשים למשך שנתיים וקנס כספי בסך 1,000 ₪ (להלן "**פסק הדין**").
4. המערער טוען כי לאחרונה היה מעורב בתאונת דרכים. בחקירתו התברר לו, כי נשפט בהעדרו במסגרת תיק בית משפט קמא. ביום 13/1/19 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק-הדין, בטענה שלא קיבל לידי כתב אישום או הזמנה לדין.
5. במסגרת הבקשה לביטול פסק הדין שהוגשה לבית משפט קמא טען המערער, כי לא קיבל את ההזמנה לדין ואישור המסירה הקיים חזר עם הערה "**לא נדרש**". המערער טוען כי מעולם לא קיבל את ההזמנה ולא ידע על קיום הדין ולא קיבל כל העתק מפסק הדין. עוד טוען המערער כי לא קיבל הודעה על קיומו של דבר דואר רשום ולא הושארה עבורו הודעה על המצאת דואר רשום.
6. ביחס לעילה הנוספת של עיוות דין - טען המערער בבקשתו, כי הוא מבקש את יומו בבית המשפט, ובמיוחד כאשר מדובר בתיק המבוסס על צילום של מצלמה א-3 שאמינותו מוטלת בספק לאור פסק הדין שניתן בתיק **מדינת ישראל נ' בדראן**.

7. המערער ציין בבקשתו, שהוא כופר בביצוע העבירה וכי הוא לא נהג ברכב בתאריך המצוין בכתב האישום אלא אדם אחר, מבלי לציין את שמו ומבלי לצרף תצהיר מפורט מטעמו של האחר.
8. ביום 13/2/19 דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין בית משפט קמא דחה את הבקשה לביטול פסק הדין, בקבעו כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר וללא נסיבות שיצדיקו את השיהוי הרב בהגשת הבקשה.
9. עוד הוסיף וקבע בית משפט קמא, שההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש ובנסיבות אלה קמה "חזקת מסירה", כאמור בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, מאחר והמערער לא הוכיח שלא קיבל ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו, לא הוכיח שכתובת אחרת שלו הייתה רשומה במשרד הפנים או בתעודת הזהות, אין מקום לבטל את פסק הדין.
10. באשר לעילה הנוספת - עיוות הדין, קבע בית משפט קמא כי העונש שהושת על המערער בהעדרו הוא עונש סביר ובהעדר פירוט מטעמו של המערער ביחס לסיכויי הגנתו, הורה, גם מטעם זה, על דחיית הבקשה.
11. המערער לא רווה נחת מהחלטת בית משפט קמא והגיש את הערעור שבפניי.
12. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי קיימות שתי עילות, בהתקיים אחת מהן, רשאי בית המשפט לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם. העילה האחת היא, "שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו", העילה השנייה היא "שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".
13. באשר לעילה הראשונה ולאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי באישור המסירה שחזר עם הערה "לא נדרש" שנשלח לכתובת המעודכנת במשרד הפנים, אני סבור כי קיימת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א(א) לתקנות סדר הדין הפלילי. הוכח כי ההזמנה לדיון נשלחה למערער לכתובתו הידועה והמוכרת, אך המערער לא דרש את ההזמנה. אישור המסירה חתום על ידי **פקיד רשות הדואר**, נשלח על פי כתובתו המעודכנת במשרד הפנים ולא מצאתי כי נפל כל פגם באישור המסירה.
14. המערער טען כי הוא מוכר במקום מגוריו כתמיר ג'ומעה ואילו ההזמנה נשלחה בשמו כמפורט בכותרת פסק הדין ותמך את טענתו בצילום תעודת הזהות המעיד ששמו ג'ומעה תמיר. מעיון בתעודת הזהות עולה כי מדובר בתעודת זהות שהוצאה זמן רב לאחר גזר הדין, ולא הוצגה תעודת הזהות הקודמת שהייתה תקפה למועד ביצוע העבירה ו/או רישיון הנהיגה כדי להיווכח ששינוי שמו של המערער במשרד הפנים בוצע לפני גזר הדין. מאחר והמערער לא הציג כל ראיה ביחס לשמו במועד התקיימות המשפט בעניינו בבית משפט קמא (ראיה שניתן בקלות לאתר) ולכן לא ניתן לסמוך על האמור בתעודת הזהות שהוצאה לאחר גזר הדין. משכך, אישור המסירה אשר ממוען בכתובת מלאה של המערער שחוזר עם

הערה "לא נדרש". בנסיבות אלה, לא עלה בידי המערער להצביע על עילה מוצדקת לאי התייצבותו (ראו רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם**, בפסקאות 34-35 (25.3.2018) (להלן: **עניין סאלם**)).

15. באשר לעילה של עיוות הדין - המערער טען שתי טענות סותרות: האחת, שמצלמת המהירות לא אמינה; והשנייה, שהוא לא נהג ברכב אלא אחר. עיינתי בתצהיר שהוגש מטעמו של המערער בפני בית משפט קמא על מנת לבחון את העילה הנוספת בטענה לעיוות דין. על פי הפסיקה, טענה מסוג זה צריכה להיות מלווה בתשתית ראיתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו: **סאלם**, פסקאות 34-35).

16. בתצהירו של המערער בפני בית משפט קמא הייתה גרסה כללית וסתמית לפיה אדם אחר נהג ברכב, מבלי שצוין שמו של האדם האחר או מבלי שצירף תצהיר ערוך כדין מטעם אותו אדם אחר. ביהמ"ש העליון אשר לא אחת את המסקנה לפיה, קיומו של תצהיר שבגדרו אחר מודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה. ביהמ"ש העליון אשר לא אחת את המסקנה לפיה, קיומו של תצהיר שבגדרו אחר מודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, אין בו די לעניין זה (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** (10.11.08); רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל** (8.1.09)).

אין בתצהיר התייחסות לשאלה כיצד זכור למערער מה היו מעשיו בחלוף למעלה משנתיים ממועד ביצוע העבירה הנטען בכתב האישום, כיצד זכור לו כי ביום ביצוע העבירה לא הוא שנהג ברכב ולא טרח לפרט כיצד זכור לו ביום ספציפי זה **שאחר נהג ברכב ולא הוא**.

17. בשל כך, במקרנו אפילו אין תצהיר מטעם הנהג האחר, אין כל מקום, בשל טענה כללית וסתמית, לבטל את פסק הדין. אני סבור כי לא נפלה כל שגגה בהחלטת בית משפט קמא ביחס לדחיית הבקשה של המערער לביטול פסק הדין.

18. ביחס לאמינות אמצעי האכיפה א-3, מסכים עם קביעת חברי השופט בולוס בעפ"ת (מחוזי חיפה) 51857-11-18 **חמדאן נ' מדינת ישראל** (6.12.18):

"נראה לכאורה, כי נוכח גישת הפסיקה שלא הסתפקה בקיומה של תשתית עובדתית המלמדת בהסתברות גבוהה כי אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, לשם הארכת המועד להישפט אחרי תשלום הקנס - אין די בטענה כללית וגורפת זו, גם לא בספקות הנטענים שעוצמתם לא התבהרה לעניין אמינות המצלמות, כדי לעבור את המשוכה הגבוהה המוצבת בדרכו של המערער.

בהקשר זה ראוי לחדד ולהזכיר, כי בהליך שהתנהל בביהמ"ש לתעבורה בעכו, פלא 4745-08-13 בדראן ואח' נ' מדינת ישראל (6.9.18), בשורה התחתונה לא נקבע פוזיטיבית כי אמצעי אכיפה זה

אינו אמין, אלא המסקנה הייתה שבעקבות כשל ראיתי המדינה לא עמדה בנטל ולא הוכיחה את
אמינות המצלמה באותו הליך".

19. בנסיבות אלו, בשקלול הנתונים שתוארו לעיל, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא ולא
מצאתי הצדקה להתערב בה.

אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשע"ט, 01 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.